

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba)

z dnia 23 września 2020 r.*

Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MUSIKISS – Wcześniejsze słowne i graficzne znaki towarowe Zjednoczonego Królestwa KISS – Umowa o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa z Unii i z Euratomu – Okres przejściowy – Decyzja izby odwoławczej o przekazaniu sprawy Wydziałowi Sprzeciwów do ponownego rozpoznania – Dopuszczalność – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

W sprawie T-421/18

Bauer Radio Ltd, z siedzibą w Peterborough (Zjednoczone Królestwo), którą reprezentował G. Messenger, barrister,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), który reprezentowali S. Bonne, H. O'Neill i V. Ruzek, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izłą Odwoławczą EUIPO, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest

Simon Weinstein, zamieszkały w Wiedniu (Austria), którego reprezentowali adwokaci M.-R. Petsche i M. Grötschl,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 marca 2018 r. (sprawa R 510/2017-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Bauer Radio a S. Weinsteinem,

SĄD (czwarta izba),

w składzie: S. Gervasoni, prezes, L. Madise i R. Frendo (sprawozdawczynie), sędziowie,

sekretarz: P. Cullen, administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 10 lipca 2018 r.,

* Język postępowania: angielski.

po zapoznaniu się z zarzutem niedopuszczalności podniesionym przez EUIPO w piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 października 2018 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią interwenienta na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 10 października 2018 r.,

uwzględnivszy postanowienie z dnia 12 lutego 2019 r. o rozpatrzeniu zarzutu niedopuszczalności w orzeczeniu rozstrzygającym sprawę co do istoty,

po zapoznaniu się z odpowiedzią EUIPO na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 24 kwietnia 2019 r.,

uwzględnivszy zmianę składu izb Sądu,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 16 stycznia 2020 r.,

uwzględnivszy postanowienie z dnia 25 lutego 2020 r. o otwarciu ustnego etapu postępowania na nowo,

uwzględnivszy pytania skierowane do stron na piśmie przez Sąd i ich odpowiedzi na te pytania złożone w sekretariacie Sądu w dniach 13, 16 oraz 19 marca 2020 r.,

wydaje następvjący

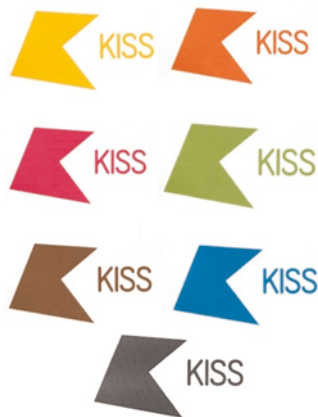
Wyrok¹

Okoliczności powstania sporu

- 1 W dniu 15 listopada 2013 r. interwenient, S. Weinstein, dokonał w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) zgłoszenia unijnego znaku towarowego na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1), ze zmianami [zastąpionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1)].
- 2 Znakiem towarowym, dla którego wystąpiono o rejestrację, jest oznaczenie słowne MUSIKISS.
- 3 Usługi, dla których wystąpiono o rejestrację, należą do klas 35, 41 i 45 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i odpowiadają dla każdej z tych klas następvjącemu opisowi:
  - klasa 35: „reklama (również online), w szczególności ogłoszenia (na rzecz osób trzecich); pośrednictwo w poszukiwaniu personelu i zatrudnienia, w szczególności w związku z muzyką lub na rzecz amatorów muzyki; usługi handlu detalicznego i hurtowego (również online) towarami i usługami w dziedzinie muzyki”;

¹ Przedstawione zostały jedynie te punkty niniejszego wyroku, których publikację Sąd uznał za wskazaną.

- klasa 41: „organizacja, koordynacja i udostępnianie wydarzeń rekreacyjnych; rezerwacja wydarzeń; prezentacja muzyki, śpiewu, krótkich metraży, programów radiowych, telewizyjnych i kulturalnych; rezerwacja i przedsprzedaż biletów na wydarzenia; kompilacja, zbieranie, zarządzanie danymi związanymi z muzyką lub na rzecz amatorów muzyki oraz udostępnianie tych danych (również za pomocą baz danych udostępnianych online lub aplikacji)”;
  - klasa 45: „usługi społeczne, a mianowicie pośrednictwo w dostępie do grup tematycznych i zawieranie znajomości poprzez media społecznościowe”.
- 4 Zgłoszenie znaku towarowego zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych* nr 2014/036 z dnia 24 lutego 2014 r.
- 5 W dniu 23 maja 2014 r. skarżąca, spółka Bauer Radio LTd, wniosła, na podstawie art. 41 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 46 rozporządzenia 2017/1001), sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego w odniesieniu do usług wymienionych w pkt 3 powyżej.
- 6 Sprzeciw opierał się na następujących wcześniejszych znakach towarowych:
- serii siedmiu graficznych znaków towarowych Zjednoczonego Królestwa, zgłoszonych w dniu 24 sierpnia 2006 r. i zarejestrowanych w dniu 17 października 2008 r. pod numerem 2430834, oznaczających między innymi należące do klasy 38 usługi „rozpowszechniania; rozpowszechniania drogą radiową; rozpowszechniania drogą radiową i transmisji programów radiowych”, i należące do klasy 41 usługi „organizacji, zarządzania i produkcji spektakli, wydarzeń, wystaw i imprez; organizacji wydarzeń kulturalnych i rozrywkowych; rozrywki radiowej”, w odniesieniu do których Izba Odwoławcza stwierdziła rzeczywiste używanie:

- słownym znaku towarowym Zjednoczonego Królestwa KISS, zgłoszonym w dniu 17 września 2013 r. i zarejestrowanym w dniu 28 lutego 2014 r. pod numerem 3022390, oznaczającym między innymi towary i usługi należące do klas 9 i 41 i odpowiadające dla każdej z tych klas następującemu opisowi:
  - klasa 9: „aplikacje informatyczne do pobrania; aplikacje informatyczne do pobrania na urządzenia mobilne; aplikacje informatyczne do pobrania na telefony i tablety; oprogramowanie komputerowe służące do wykorzystania jako interfejs programowania aplikacji (API)”;
  - klasa 41: „udostępnianie aplikacji informatycznych za pośrednictwem strony internetowej; usługi rozrywkowe świadczone za pośrednictwem strony internetowej; usługi rozrywki radiowej świadczone za pośrednictwem strony internetowej; konkursy organizowane za pośrednictwem strony internetowej; udostępnianie informacji dotyczących wydarzeń sportowych, kulturalnych i rozrywkowych dostępnych za pośrednictwem aplikacji informatycznych; udostępnianie muzyki

i rozrywki muzycznej za pośrednictwem aplikacji informatycznych; udostępnianie programów radiowych za pośrednictwem aplikacji informatycznych; usługi rozrywki radiowej dostępne za pośrednictwem aplikacji informatycznych; organizowanie konkursów dostępnych za pośrednictwem aplikacji informatycznych”.

- 7 W uzasadnieniu sprzeciwu powołano podstawy określone w art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia 2017/1001].
- 8 Skarżąca podniosła, że wcześniejsze znaki towarowe mają odróżniający charakter i cieszą się w Zjednoczonym Królestwie renomą w odniesieniu do wszystkich objętych nimi towarów i usług, oraz że używanie zgłoszonego znaku towarowego wiązałoby się z czerpaniem nienależnych korzyści z takiego charakteru i renomy, a także działałoby na ich szkodę.
- 9 Decyzją z dnia 17 stycznia 2017 r. Wydział Sprzeciwów częściowo uwzględnił sprzeciw w oparciu o art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 i odrzucił zgłoszenie w odniesieniu do następujących usług:
  - klasa 35: „usługi handlu detalicznego i hurtowego (również online) towarami i usługami w dziedzinie muzyki”;
  - klasa 41: „organizacja, koordynacja i udostępnianie wydarzeń rekreacyjnych; rezerwacja wydarzeń; prezentacja muzyki, śpiewu, krótkich metraży, programów radiowych, telewizyjnych i kulturalnych; rezerwacja i przedsprzedaż biletów na wydarzenia; kompilacja, zbieranie, zarządzanie danymi związanymi z muzyką lub na rzecz amatorów muzyki oraz udostępnianie tych danych (również za pomocą baz danych udostępnianych online lub aplikacji)”;
  - klasa 45: „usługi społeczne, a mianowicie pośrednictwo w dostępie do grup tematycznych i zawieranie znajomości poprzez media społecznościowe”.
- 10 Sprzeciw został natomiast oddalony, a zgłoszenie znaku towarowego przyjęte w odniesieniu do należących do klasy 35 usług „reklam[y] (również online), w szczególności ogłosze[ń] (na rzecz osób trzecich); pośrednictw[a] w poszukiwaniu personelu i zatrudnienia, w szczególności w związku z muzyką lub na rzecz amatorów muzyki”.
- 11 W dniu 14 marca 2017 r. interwenient – działając na podstawie art. 58–64 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 66–71 rozporządzenia 2017/1001) – wniósł do EUIPO odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów.
- 12 W dniu 18 lipca 2017 r. skarżąca wniosła odwołanie pomocnicze od decyzji Wydziału Sprzeciwów na mocy art. 8 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 216/96 z dnia 5 lutego 1996 r. ustanawiającego regulamin wewnętrzny izb odwoławczych Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Dz.U. 1996, L 28, s. 11 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 17, t. 1, s. 221), w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2082/2004 z dnia 6 grudnia 2004 r. (Dz.U. 2004, L 360, s. 8)
- 13 Decyzją z dnia 14 marca 2018 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Pierwsza Izba Odwoławcza EUIPO uchyliła decyzję Wydziału Sprzeciwów i przekazała mu sprawę „celem zapewnienia zastosowania art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009”.
- 14 Jeśli chodzi o zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, Izba Odwoławcza uznała, że niektóre usługi wymienione w zgłoszeniu znaku towarowego różniły się od usług objętych wcześniejszym słownym znakiem towarowym, a co za tym idzie, że w odniesieniu do tych usług nie

zachodziło prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. Decyzja Wydziału Sprzeciwów została więc uchylona w zakresie, w jakim decyzja ta uznała wspomniane usługi za podobne. Do usług objętych zgłoszeniem znaku towarowego, w odniesieniu do których owa decyzja została uchylona, należały:

- klasa 35: „usługi handlu detalicznego i hurtowego (również online) towarami i usługami w dziedzinie muzyki”;
  - klasa 45: „usługi społeczne, a mianowicie pośrednictwo w dostępie do grup tematycznych i zawieranie znajomości poprzez media społecznościowe”.
- 15 Izba Odwoławcza uznała ponadto, że usługi „reklam[y] (również online), w szczególności ogłosze[ni] (na rzecz osób trzecich); pośrednictw[a] w poszukiwaniu personelu i zatrudnienia, w szczególności w związku z muzyką lub na rzecz amatorów muzyki”, należące do klasy 35 i objęte zgłoszeniem znaku towarowego, różniły się od usług objętych wcześniejszymi znakami towarowymi. W konsekwencji wniesione przez skarżącą odwołanie pomocnicze zostało oddalone w zakresie dotyczącym podobieństwa porównywanych usług.
- 16 Co się tyczy „usług[...] handlu detalicznego i hurtowego (również online) towarami i usługami w dziedzinie muzyki”, należących do klasy 35 i objętych zgłoszeniem znaku towarowego, Izba Odwoławcza stwierdziła, w pkt 51 zaskarżonej decyzji, że były one w niewielkim stopniu podobne do usług skarżącej należących do klasy 41 i objętych wcześniejszym słownym znakiem towarowym.
- 17 W odniesieniu do usług „organizacj[i], koordynacj[i] i udostępniani[a] wydarzeń rekreacyjnych; rezerwacj[i] wydarzeń; prezentacj[i] muzyki, śpiewu, krótkich metraży, programów radiowych, telewizyjnych i kulturalnych; rezerwacj[i] i przedsprzedaż[y] biletów na wydarzenia; kompilacj[i], zbierani[a], zarządzani[a] danymi związanymi z muzyką lub na rzecz amatorów muzyki oraz udostępniani[a] tych danych (również za pomocą baz danych udostępnianych online lub aplikacji)”, objętych zgłoszeniem znaku towarowego i należących do klasy 41, Izba Odwoławcza uznała je za identyczne lub bardzo podobne do należących do klasy 41 usług objętych wcześniejszym słownym znakiem towarowym.
- 18 Izba Odwoławcza przyjęła również, że objęte zgłoszeniem znaku towarowego usługi „kompilacj[i], zbierani[a], zarządzani[a] danymi związanymi z muzyką lub na rzecz amatorów muzyki oraz udostępniani[a] tych danych (również za pomocą baz danych udostępnianych online lub aplikacji)” były podobne do należących do klasy 41 usług objętych wcześniejszymi graficznymi znakami towarowymi jako seria, w odniesieniu do których zostało wykazane rzeczywiste używanie.
- 19 Jeśli chodzi o usługi „organizacj[i], koordynacj[i] i udostępniani[a] wydarzeń rekreacyjnych; rezerwacj[i] wydarzeń; prezentacj[i] muzyki, śpiewu, krótkich metraży, programów radiowych, telewizyjnych i kulturalnych; rezerwacj[i] i przedsprzedaż[y] biletów na wydarzenia”, należące do klasy 41 i objęte zgłoszeniem znaku towarowego, Izba Odwoławcza stwierdziła, że były one identyczne z należącymi do klasy 41 usługami objętymi seria wcześniejszych graficznych znaków towarowych, w odniesieniu do których zostało wykazane rzeczywiste używanie.
- 20 Co się tyczy prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, Izba Odwoławcza przyjęła, że stopień podobieństwa wizualnego i fonetycznego przedmiotowych oznaczeń był słaby i że nie zachodziło prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd nawet w odniesieniu do usług, które zostały uznane za identyczne lub podobne, wobec braku renomy wcześniejszych znaków towarowych. W konsekwencji Izba Odwoławcza uchyliła decyzję Wydziału Sprzeciwów w zakresie, w jakim stwierdził on istnienie takiego prawdopodobieństwa w postrzeganiu identycznych lub podobnych usług przez właściwy krąg odbiorców, niezależnie od powoływanej renomy, z której wspomniane znaki towarowe miałyby korzystać.

- 21 Wobec powyższego Izba Odwoławcza uznała, że Wydział Sprzeciwów powinien dokonać pełnej i pogłębionej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, z uwzględnieniem twierdzenia o istnieniu renomy wcześniejszych znaków towarowych w świetle wszystkich dowodów, które zostały mu przedłożone zgodnie z art. 8 ust. 5 tego rozporządzenia.
- 22 W odniesieniu do serii wcześniejszych graficznych znaków towarowych Izba Odwoławcza stwierdziła, w pkt 81 i 82 zaskarżonej decyzji, że „stopień podobieństwa [owych znaków] i zgłoszonego znaku [był] jeszcze mniejszy” i przedstawiła analogiczny tok rozumowania.
- 23 Ponadto zdaniem Izby Odwoławczej Wydział Sprzeciwów popełnił błąd, przyjmując, że kręgi odbiorców, do których były adresowane usługi uznane przez niego za niepodobne na podstawie wniosku o rejestrację i specyfikacji wcześniejszych znaków towarowych nie pokrywają się. W konsekwencji Izba uchyliła decyzję wspomnianego wydziału w odniesieniu do art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009.
- 24 Wreszcie Izba Odwoławcza uściśliła, w pkt 114 zaskarżonej decyzji, że „[z]ważywszy, że sprawa [została] przekazana Wydziałowi Sprzeciwów do ponownego rozpoznania i że ostateczna decyzja nie [została] jeszcze wydana, decyzja ta [może] zostać zaskarżona wraz z decyzją rozstrzygającą ostatecznie w przedmiocie sprzeciwu”.

Żądania stron

- 25 Skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
  - obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami postępowania.
- 26 W swoim zarzucie niedopuszczalności EUIPO wnosi do Sądu o:
- uznanie skargi za niedopuszczalną;
  - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.
- 27 W odpowiedzi na skargę EUIPO wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
  - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.
- 28 Interwenient wnosi do Sądu o:
- uznanie skargi za niedopuszczalną;
  - tytułem ewentualnym – oddalenie skargi jako bezzasadnej;
  - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

Uwagi wstępne

- 29 W trakcie rozprawy w dniu 16 stycznia 2020 r. interwenient podniósł, iż zważywszy na okoliczność, że sprzeciw wobec rejestracji unijnego znaku towarowego MUSIKISS był oparty na wcześniejszych znakach towarowych Zjednoczonego Królestwa, w razie wystąpienia Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii bez zawarcia umowy w tym względzie ów sprzeciw powinien zostać oddalony z tego względu, że te wcześniejsze znaki towarowe nie będą już objęte taką samą ochroną i że w konsekwencji skarga wniesiona do Sądu stanie się bezprzedmiotowa.
- 30 Po wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa z Unii Sąd wezwał strony, w ramach środków organizacji postępowania zastosowanych zgodnie z art. 89 regulaminu postępowania, do zajęcia stanowiska w przedmiocie zastosowania art. 127 Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. 2020, L 29, s. 7, zwanej dalej „umową o wystąpieniu”) oraz w przedmiocie wyroków: z dnia 29 listopada 2018 r., Alcohol Countermeasure Systems (International)/EUIPO (C-340/17 P, niepublikowanego, EU:C:2018:965) i z dnia 30 stycznia 2020 r., Grupo Textil Brownie/EUIPO – The Guide Association (BROWNIE) (T-598/18, EU:T:2020:22).
- 31 W tym względzie należy przypomnieć, że umowa o wystąpieniu, która określa warunki wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii, weszła w życie w dniu 1 lutego 2020 r. Umowa ta przewiduje okres przejściowy od dnia 1 lutego do dnia 31 grudnia 2020 r., który może zostać przedłużony jeden raz, na maksymalny okres od roku do dwóch lat (zwany dalej „okresem przejściowym”).
- 32 Artykuł 127 umowy o wystąpieniu przewiduje, że – z zastrzeżeniem odmiennych postanowień tej umowy – w trakcie okresu przejściowego prawo Unii ma nadal zastosowanie na terytorium Zjednoczonego Królestwa.
- 33 Wynika z tego, jak przyznają strony w ich odpowiedziach na piśmie udzielonych w ramach środków organizacji postępowania, że w braku odmiennych postanowień umowy o wystąpieniu rozporządzenie 2017/1001 nadal znajduje zastosowanie do znaków towarowych Zjednoczonego Królestwa, a co za tym idzie, że wcześniejsze znaki towarowe zarejestrowane przez skarżącą we wspomnianym państwie są objęte, aż do końca okresu przejściowego, taką samą ochroną jak ta, z której korzystałyby gdyby Zjednoczone Królestwo nie wystąpiło z Unii.
- 34 Za wnioskiem takim przemawia również okoliczność, że istnienie względnej podstawy sprzeciwu należy badać w chwili dokonania zgłoszenia unijnego znaku towarowego, wobec którego wniesiono sprzeciw (wyrok z dnia 30 stycznia 2020 r., BROWNIE, T-598/18, EU:T:2020:22, pkt 19).
- 35 Okoliczność, że wcześniejszy znak towarowy mógłby utracić status znaku towarowego zarejestrowanego w państwie członkowskim w momencie następującym po dokonaniu zgłoszenia unijnego znaku towarowego, w szczególności w następstwie ewentualnego wystąpienia danego państwa członkowskiego z Unii Europejskiej, jest co do zasady nieistotna dla wyniku postępowania w przedmiocie sprzeciwu (wyrok z dnia 30 stycznia 2020 r., BROWNIE, T-598/18, EU:T:2020:22, pkt 19).
- 36 Z powyższego wynika, że na dzień ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie wystąpienie Zjednoczonego Królestwa z Unii pozostaje bez wpływu na ochronę, którą są objęte wcześniejsze znaki towarowe jako unijne znaki towarowe. W konsekwencji znaki te mogą nadal uzasadniać wniesienie sprzeciwu wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego.

- 37 Co się tyczy podniesionej przez interwenienta w trakcie rozprawy kwestii dotyczącej interesu prawnego skarżącej po wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa z Unii należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem interes ten zakłada, że stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu może samo w sobie wywołać skutki prawne i że w wyniku skargi strona skarżąca będzie mogła uzyskać jakąś korzyść (zob. wyrok z dnia 17 września 2015 r., Mory i in./Komisja, C-33/14 P, EU:C:2015:609, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo). Tymczasem w niniejszej sprawie, zważywszy na brzmienie umowy o wystąpieniu, wcześniejsze znaki towarowe Zjednoczonego Królestwa korzystają z takiej samej ochrony aż do końca okresu przejściowego. Co za tym idzie, owo wystąpienie nie podważa skutków prawnych zaskarżonej decyzji względem skarżącej, a tym samym zachowuje ona swój interes prawny w żądaniu stwierdzenia jej nieważności.
- 38 Z powyższego wynika, że niniejsza sprawa nie staje się bezprzedmiotowa pomimo wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii.

W przedmiocie dopuszczalności skargi

- 39 EUIPO i interwenient podnoszą dwa zarzuty niedopuszczalności, przy czym pierwszy z nich jest oparty na art. 66 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001 i zasadzie ogólnej prawa administracyjnego, zgodnie z którą jedynie decyzje przedstawiające ostateczne stanowisko administracji mogą być przedmiotem skargi, a drugi – na art. 72 ust. 4 tego rozporządzenia, zgodnie z którym „[s]kargę może wnieść każda strona uczestnicząca w postępowaniu przed izbą odwoławczą, dla której decyzja ma niekorzystny skutek”.

W przedmiocie zarzutu niedopuszczalności opartego na art. 66 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001 i zasadzie ogólnej prawa administracyjnego, zgodnie z którą jedynie decyzje przedstawiające ostateczne stanowisko administracji mogą być przedmiotem skargi

- 40 EUIPO podnosi, że zgodnie z art. 66 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001 od decyzji, która nie kończy postępowania w stosunku do jednej ze stron, można się odwołać jedynie łącznie z decyzją ostateczną, chyba że wspomniana decyzja dopuszcza odrębne odwołanie.
- 41 EUIPO i interwenient są zdania, że zaskarżona decyzja nie zakończyła postępowania w stosunku do skarżącej i że w konsekwencji nie odzwierciedla ona ostatecznego stanowiska EUIPO w odniesieniu do zgłoszonego znaku towarowego. EUIPO twierdzi, że chociaż art. 66 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001 nie dotyczy jako takiej skargi do Sądu, należy uznać go za wyraz zasady ogólnej prawa administracyjnego Unii, zgodnie z którą przedmiotem kontroli może być jedynie akt administracyjny przedstawiający ostateczne stanowisko organu administracyjnego Unii.
- 42 EUIPO i interwenient podnoszą, że w ramach postępowania prowadzącego do wydania zaskarżonej decyzji Wydział Sprzeciwów miał zbadać renomę wcześniejszych znaków towarowych i na tej podstawie ocenić prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd odbiorców kolidujących ze sobą znaków towarowych, co pozostawia skarżącej, w stosownym przypadku, możliwość – w pierwszej kolejności – zakwestionowania nowej decyzji tego wydziału przed izbą odwoławczą, a w drugiej kolejności – wniesienia do Sądu skargi na decyzję tej izby.
- 43 W tym względzie należy stwierdzić, jak wskazuje EUIPO, że art. 66 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001 nie dotyczy postępowań przed Sądem, lecz wnoszonych do izb odwoławczych EUIPO odwołań od decyzji wydawanych przez EUIPO w pierwszej instancji. Skarga do Sądu na decyzje tych izb jest natomiast uregulowana w art. 72 tego rozporządzenia. W konsekwencji, wbrew temu, co twierdzi EUIPO, dopuszczalność wnoszonych do Sądu skarg na decyzje izb odwoławczych nie może podlegać badaniu w świetle art. 66 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia [wyrok z dnia 16 kwietnia 2018 r., Polski Koncern Naftowy Orlen/EUIPO (Kształt stacji benzynowej), od T-339/15 do T-343/15, niepublikowany, EU:T:2018:192, pkt 28].

- 44 Jeśli chodzi o wysunięty przez EUIPO i interwenienta argument oparty na zasadzie ogólnej prawa administracyjnego Unii, zgodnie z którą przedmiotem kontroli może być jedynie akt administracyjny przedstawiający ostateczne stanowisko organu administracyjnego Unii, należy przede wszystkim zauważyć, że taka ogólna zasada prawa nie została uznana przez sąd Unii. Wprawdzie skarga wniesiona na akt przygotowawczy nie jest dopuszczalna, ponieważ nie jest skierowana przeciwko aktowi przedstawiającemu ostateczne stanowisko administracji przyjęte po przeprowadzeniu postępowania w sprawie, to sąd Unii uznał już dopuszczalność skargi na akty nieprzedstawiające ostatecznego stanowiska administracji, lecz których znaczenie dla ich adresatów uzasadniało postrzeganie ich inaczej niż jako zwykłe akty przygotowawcze. Poza tym nigdy nie zostało orzeczone, że decyzja izby odwoławczej ma charakter aktu przygotowawczego, nawet jeśli, po uchyleniu decyzji Wydziału Sprzeciwów, przekazuje sprawę temu wydziałowi do ponownego rozpoznania. Artykuł 72 rozporządzenia 2017/1001, który stanowi, że „[n]a decyzje izb odwoławczych w sprawie odwołań mogą być wnoszone skargi do Sądu”, nie różnicuje bowiem tych decyzji w zależności od tego czy stanowią wyraz ostatecznego stanowiska instancji EUIPO czy nie.
- 45 W każdym razie, zgodnie z art. 71 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001, jeżeli izba odwoławcza przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania instancji, która wydała zaskarżoną decyzję, to instancja ta – o ile stan faktyczny jest ten sam – jest związana uzasadnieniem i rozstrzygnięciem decyzji izby odwoławczej [wyrok z dnia 16 kwietnia 2018 r., Kształt stacji benzynowej, od T-339/15 do T-343/15, niepublikowany, EU:T:2018:192, pkt 31]. Wynika z tego, że w niniejszej sprawie wnioski i uzasadnienie zaskarżonej decyzji w odniesieniu do podobieństwa towarów i usług, podobieństwa oznaczeń i prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w braku powoływanej renomy wcześniejszych znaków towarowych stanowią ostateczne stanowisko tej izby w przedmiocie tych aspektów sporu, wiążące Wydział Sprzeciwów, którego zadaniem jest następnie zbadanie kwestii renomy na podstawie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009. W konsekwencji skarżąca powinna mieć możliwość zakwestionowania ostatecznych wniosków sformułowanych przez Izbę bez konieczności czekania na wynik postępowania przed Wydziałem Sprzeciwów, aby następnie wnieść odwołanie do tej izby, a w następnej kolejności, w stosownym przypadku, skargę do Sądu na nową decyzję. Wynika z tego, że powoływana przez EUIPO zasada ogólna prawa Unii, zgodnie z którą jedynie decyzje przedstawiające ostateczne stanowisko administracji mogą być przedmiotem skargi, nie może w każdym razie uzasadniać niedopuszczalności skargi w niniejszej sprawie.
- 46 Co za tym idzie, nie można uwzględnić pierwszego zarzutu niedopuszczalności.

W przedmiocie zarzutu niedopuszczalności opartego na art. 72 ust. 4 rozporządzenia 2017/1001

- 47 EUIPO i interwenient podnoszą, że skarżąca nie ma interesu prawnego w stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji z tego względu, że decyzja ta pozwoliłaby na ostateczne uznanie jej sprzeciwu w odniesieniu do wszystkich objętych nim usług, w tym usług uznanych za różniące się, zważywszy, że Izba Odwoławcza stwierdziła, że w przypadku uznania renomy wcześniejszych znaków towarowych może istnieć prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, a renoma ta ma tym samym zostać zbadana przez Wydział Sprzeciwów w celu wydania ostatecznej decyzji na podstawie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009. EUIPO i interwenient twierdzą, że w takim ujęciu sprawy nie można przyjąć, iż zaskarżona decyzja nie uwzględniła żądań skarżącej, a zatem, że odrębna skarga na zaskarżoną decyzję nie jest dopuszczalna na podstawie art. 72 ust. 4 rozporządzenia 2017/1001, zgodnie z którym skargę może wnieść każda strona uczestnicząca w postępowaniu przed izbą odwoławczą, dla której decyzja ma niekorzystny skutek.
- 48 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem decyzję izby odwoławczej należy uznać za mającą korzystny skutek dla jednej ze stron postępowania w sprawie sprzeciwu, gdy uwzględnia ona żądanie tej strony w oparciu o jedną z podstaw odmowy rejestracji lub unieważnienia znaku towarowego lub ogólniej w oparciu o tylko część argumentacji przedstawionej przez

wspomnianą stronę, choć pomija rozpatrzenie pozostałych podstaw lub argumentów podniesionych przez tę stronę lub je oddała [zob. wyrok z dnia 25 września 2015 r., Copernicus-Trademarks/OHIM – Bolloré (BLUECO), T-684/13, EU:T:2015:699, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo].

- 49 Tymczasem z pkt 110 zaskarżonej decyzji wynika, że izba odwoławcza oddaliła odwołanie pomocnicze skarżącej mające na celu podważenie oceny zawartej w decyzji Wydziału Sprzeciwów, zgodnie z którą usługi „reklam[y] (również online), w szczególności ogłosze[ń] (na rzecz osób trzecich); pośrednictw[a] w poszukiwaniu personelu i zatrudnienia, w szczególności w związku z muzyką lub na rzecz amatorów muzyki”, należące do klasy 35 i objęte zgłoszeniem znaku towarowego, różniły się od usług objętych wcześniejszymi znakami towarowymi. Następnie, Izba Odwoławcza, po pierwsze, uwzględniła odwołanie interwenienta w zakresie, w jakim wnosił on o uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów, oraz po drugie, oddaliła odwołanie pomocnicze skarżącej w odniesieniu do podobieństwa usług. Żądania skarżącej przedstawione w postępowaniu przed tą izbą nie zostały zatem uwzględnione. Ponadto należy przypomnieć, że decyzja Wydziału Sprzeciwów uchylona przez ową izbę uwzględniała częściowo żądania skarżącej, jako że uznała jej sprzeciw co do rejestracji zgłoszonego znaku towarowego w odniesieniu do wszystkich usług należących do klas 41 i 45 oraz do niektórych usług należących do klasy 35, a mianowicie „usług[...] handlu detalicznego i hurtowego (również online) towarami i usługami w dziedzinie muzyki”.
- 50 Poza tym należy stwierdzić, że Izba Odwoławcza nie uwzględniła żądań skarżącej w poszczególnych kwestiach.
- 51 Po pierwsze, Izba Odwoławcza odrzuciła argumenty skarżącej dotyczące podobieństwa usług, przyjąwszy, że niektóre usługi należące do klas 35 i 45, objęte zgłoszeniem znaku towarowego, różniły się od usług objętych wcześniejszymi znakami towarowymi (zob. pkt 14, 15 powyżej).
- 52 Po drugie, Izba Odwoławcza uznała, ponownie wbrew żądaniom skarżącej podniesionym w toczącym się przed nią postępowaniu, że w odniesieniu do wszystkich usług, które zostały uznane za identyczne lub podobne, stopień podobieństwa oznaczeń był słaby, a zatem wobec braku renomy wcześniejszych znaków towarowych nie mogło zachodzić prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd (zob. pkt 20 powyżej). Wobec powyższego prawo skarżącej do wniesienia sprzeciwu wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego zależało całkowicie, zgodnie z zaskarżoną decyzją, od renomy wcześniejszych znaków towarowych, a zatem nie można uznać, że zaskarżona decyzja uwzględniała żądania skarżącej, tym bardziej że spoczywający na skarżącej obowiązek dostarczenia dowodu istnienia renomy może okazać się trudny do zrealizowania.
- 53 Z powyższego wynika, że drugi zarzut niedopuszczalności nie może zostać uwzględniony.
- 54 Co za tym idzie, należy oddalić zarzuty niedopuszczalności podniesione przez EUIPO i interwenienta.

[...]

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Bauer Radio Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

Gervasoni

Madise

Frendo

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 23 września 2020 r.

Sekretarz
E. Coulon

Prezes